

'Mijn mooiste cadeau? MEZELF ZIJN!'

Jongens worden blij van autootjes, meisjes van roze glitterspullen als sinterklaascadeau. Het lijkt zo simpel, maar niet voor deze kinderen. Zij zijn namelijk in het verkeerde lichaam geboren.

Tekst Marion van Es Fotografie Mark Uyl Styling Wenda Torenbosch

Thomas (15)
Hij werd geboren als meisje, zit in de 4e klas van het vmbo, heeft een zusje van 4 en een broer van 13.

'We hebben hergeboortekaartjes verstuurd'

Rond mijn vierde... "Merkte ik al dat ik anders was dan andere meisjes. Ik hield van bomenklimmen, voetballen en door de modder kruipen. Pas toen ik twee jaar geleden het tv-programma *Hij is een Zij* met Arie Boomsma zag, wist ik wat er aan de hand was."

Mijn ouders... "Vertelde ik het via een whatsappje: 'Ik voel me geen meisje, maar een jongen.' Ik was bang dat ze het niet zouden begrijpen, maar ze zeiden meteen dat het voor hen niet uitmaakte. Er viel een last van mijn schouders."

Na een jaar... "Kreeg ik van het ziekenhuis groen licht om te beginnen met puberteitsremmers. Helaas iets te laat, want ik had al borsten. Daarom draag ik een hesje om ze plat te drukken. Op mijn 18e laat ik ze verwijderen. En binnenkort krijg ik hormonen, daardoor wordt mijn stem lager en mijn bouw wat mannelijker."

Op school... "Heb ik het pas vorige maand verteld. Eerder durfde ik niet, want ik had een keer iemand horen zeggen dat homo's vies waren. Wat zouden ze dan wel niet van

mij vinden? Gelukkig reageerde iedereen positief, sommigen kinderen en docenten moesten zelfs huilen. Daarna heb ik aan iedereen hergeboortekaartjes verstuurd, waarop stond dat ik voortaan Thomas heet."

Voetballen... "In een meisjesteam vind ik eigenlijk wel fijn. Ik heb namelijk nog steeds de fysieke kracht van een meisje, jongens rennen me allemaal voorbij."

Mijn grootste wens... "Is een jongenslichaam en een leuke vriendin. Ik kan niet wachten tot ik zestien word, dan kan ik op m'n paspoort mijn geslacht veranderen. Ik

wil namelijk technicus worden in het leger!"

Moeder Monique: "Ik dacht dat ik gewoon een stoere dochter had. Zijn appje kwam dus totaal onverwacht."

In het begin dacht ik: 'Mijn hemel, dit wordt een zwaar leven.' Ik zag veel beren op de weg. Maar nu heb ik geen twijfels meer. Als we op vakantie gaan en Thomas zorgeloos zichzelf kan zijn, zonder dat iemand ook maar een seconde denkt dat hij misschien géén jongen is, ben ik net zo gelukkig als hij.

WAT IS GENDERDYSFORIE?

• Genderdysforie is een gevoel van onbehagen over het biologische geslacht. Vaak gaat het samen met de wens om van geslacht te willen veranderen. Dat gevoel kan al in de kindertijd aanwezig zijn, maar niet alle kinderen met genderdysforie worden later transseksueel. Soms verdwijnt de behoefte weer. • Bij het Kennis- en Zorgcentrum Genderdysforie van het VU Medisch Centrum kan - na gesprekken met specialisten en psychologen - de diagnose worden gesteld. Vanaf 12 jaar kan een kind puberteitsremmers krijgen, later volgen hormoonbehandelingen. Pas na het 18e jaar kan eventueel worden gekozen voor geslachtsoperaties. • Kijk voor meer info op www.transvisie.nl

Rheeven (9)

Zij werd geboren als jongen, zit in groep 6 en heeft een zus van 13.

'Iedereen deed alsof ik beroemd was'

Stefan (12)

Hij werd geboren als meisje, zit in groep 8 en heeft een broer van 20.

'Ik durf op school nog niet naar het jongenstoilet'

Rheeven

Als kleuter... “Had ik een verkleedkist vol prinsessenjurken. Daar speelde ik het liefst mee. Eenmaal uit school kleeedde ik me meteen om. Lynn, de dochter van kennissen, heeft hetzelfde als ik. We zijn vroeger veel bij haar thuis geweest om te praten. Lynn is al 16 en veel verder dan ik, zij mag bijvoorbeeld al hormonen spuiten. Ik moet nog wachten tot ik 12 ben.”

In het ziekenhuis... “Zeiden ze: je kan beter nog geen meisjeskleden aandoen, want misschien krijg je later spijt. Gezeur. Ik weet zeker dat ik een meisje ben.”

De eerste keer... “Dat ik van papa en mama een paars rokje aan mocht naar school, liep iedereen achter me aan. Leuk, ze deden net alsof ik beroemd was. Wel stom dat ik niet alle kleden aan kan die ik leuk vind. In een skinny jeans of legging zie je namelijk dat ik eigenlijk een jongetje ben.”

Op korfbal... “Mag ik niet samen met de meisjes douchen, ook niet in mijn bikini. Dat vind ik jammer. Nu ga ik misschien op hiphopdansen, want daar zijn douchehokjes.”

Mijn haar... “Is nooit kort geweest, want papa en mama vonden lang haar wel stoer voor een jongetje. Heel af en toe noemt iemand me ‘manwijf’. Dat vind ik flauw. Ik reageer er gewoon niet op. Thuis doe ik soms stiekem mama’s make-up op. En later wil ik borsten, net als zij.”

Een kindje in mijn buik... “Wilde ik heel graag, maar ik heb gehoord dat dat niet kan. Daar was ik verdrietig over. Maar papa en mama hebben uitgelegd dat ik wel een kindje kan adopteren.”

Moeder Wilma (48): “Als klein jochie liep Rheeven het liefst in zijn Sneeuwwitje-jurk. De autogarage die hij voor sinterklaas kreeg, heeft hij nooit aangeraakt. Hij wilde liever een prinsessendagboek in hartjesvorm. Ik moest er om lachen, dacht dat hij misschien homo was. Rheeven werd depressief, kon alleen nog maar huilen. Dat dubbellevens werd steeds zwaarder. Het ziekenhuis raadde af om Rheeven op zo’n jonge leeftijd al als meisje door het leven te laten gaan, maar we hebben het toch gedaan. Sindsdien zit ze veel lekkerder in haar vel.”

Stefan

Mijn moeder... “Had al vroeg door dat ik niet lekker in mijn vel zat, maar ze snapte niet waarom. Op mijn vijfde zei ik dat ik later geen moeder maar vader wilde worden. Konden ze in het ziekenhuis geen jongetje van me maken?”

Jurkjes... “Moest ik dragen van mama. Als ik iets echt niet mooi vond, zoals roze shirtjes met glitter, zei ik ‘nee’. Sinds ze twee jaar geleden ontdekten dat ik genderdysforie heb, gaan we eindelijk naar de jongensafdeling. Ook mocht ik zelf een nieuwe naam uitkiezen. Stefan vond ik mooi.”

Een paar vriendjes... “Wisten het al voordat ik het aan de rest van de klas had verteld. Maar toen een van die jongens een keer boos was omdat hij niet mocht meespelen, riep hij keihard over het schoolplein: ‘Nicky wil een jongetje zijn!’ Ik moest huilen, iedereen keek naar me. Achteraf ben ik blij dat het zo is gegaan, want niemand heeft negatief gereageerd.”

Mijn haar... “Wordt ieder jaar iets korter. Eén keer heeft iemand me uitgescholden, maar dat gebeurt gelukkig nooit meer. Toen er een nieuw jongetje in de klas kwam, geloofde hij niet eens dat ik eigenlijk een meisje ben. Toch durf ik op school nog niet naar de jongenswc’s, ik ben bang dat andere kinderen dat raar vinden.”

Ik ben pas echt af... “Als ik staand kan plassen, zei ik altijd. Maar nu weet ik nog niet zeker of ik wel een penis wil, dat is namelijk een heel zware operatie. Een paar maanden geleden ben ik begonnen met puberteitsremmers en ik doe oefeningen om te zorgen dat mijn borsten niet veel groter worden.”

Later als ik groot ben... “Wil ik graag in Los Angeles wonen, acteur worden en in superheldenfilms spelen. Maar eerst de baard in de keel!”

Moeder Maureen (44): “Ik heb een foto van Stefan die een kinderwagen kreeg voor sinterklaas. Die teleurgestelde blik in zijn ogen! Vanaf toen gaven we hem zwaarden of Actionmanfiguren. En met de roze jurkjes ben ik ook gestopt. Je groeit er vanzelf in mee. Ik vond het eerst wel moeilijk, zeker als ik las welke operaties hij nog moet ondergaan. En wat als hij wordt gepest? Maar dat is gelukkig niet gebeurd. En ik wen steeds meer aan zijn nieuwe naam.”

Li-Wei (12)
Zij werd geboren als jongen, zit in de eerste klas van het vmbo en heeft een broertje van 10.

In China mag ik niet mezelf zijn

Li-Whei

Mijn eerste meisjeskleding... “Was een roze nachtjapon, daar was ik heel blij mee. Ik was een jaar of zes en mocht van mama nog niet in een jurkje naar school. Zelf vond ik dat ook nog te eng. Soms trok ik daarom 's middags al mijn nachthemd aan.”

Op de basisschool... “Heb ik aan de klas een filmpje laten zien om uit te leggen dat ik een meisje wil worden, ‘Van Lucas naar Luus’. De jongens vonden het een beetje gek, de meisjes zeiden dat ze het leuk vonden. Maar ik denk niet dat ze het echt begrepen.”

Ik mocht niet... “Naar het meisjestoilet, maar ging stiekem toch, want bij de jongens was het altijd heel vies. Douchen en om-kleden deed ik in de kleedkamer van de onderwijzers. Niet zo leuk. Op mijn nieuwe school mag ik gewoon meedoen met de meisjes. Veel gezelliger.”

Mijn grootste wens... “Was lang haar. Ik wilde heel graag vlechtjes. Nu het lang is, ziet niemand me meer voor een jongetje aan.”

Ik kan niet wachten... “Tot ik mag beginnen met puberteitsremmers. De injecties vind ik spannend, maar liever dat dan een zware stem. Ik wil niet als een jongen klinken.”

Ik zie best op tegen... ‘De operaties. Ik ben geboren met een schisis, daar ben ik al elf keer aan geopereerd. Vijf keer ging er iets mis. Daardoor zie ik op tegen eventuele geslachtsveranderende operaties.’

In China... “Begrijpen ze niet dat je in het verkeerde lichaam geboren kunt zijn. Wil ik daar wel naartoe als ik niet mezelf kan zijn, vroeg ik me af. Vorig jaar zijn we toch op bezoek gegaan bij het tehuis waar ik heb gewoond voordat ik werd geadopteerd. Ik moest me verkleeden als jongen, zonder oorbellen en met een pet. Maar vanbinnen voelde ik me nog gewoon een meisje.”

Moeder Esther (46): “In China is het echt onmogelijk om transgender te zijn, en dan heeft ze ook nog een schisis en epilepsie. Wat was er met haar gebeurd als ze niet ter adoptie was afgestaan! Ik ben dankbaar dat ze hier kan opgroeien. In dit proces heb ik best verdrietige momenten gehad en soms vind ik 't nog onwennig om te zeggen dat ik een dochter en een zoon heb in plaats van twee zoons. Maar ik zal Li-Wei altijd steunen op haar weg, welke dat ook mag zijn.”

Leonie

Als jongetje... “Was ik diep ongelukkig. Ik wilde liever dood dan door het leven te moeten als jongen. Ik heb zelfs een keer op het behang geschreven: ‘Mama, help me!’ Het enige waarvan ik nog een beetje gelukkig werd, waren meisjesdingen. Ik durfde geen poppen te vragen voor sinterklaas, maar die leende ik van mijn zusje.”

Op school... “Werd ik niet geaccepteerd omdat ik lang haar had. Dat was een zware tijd. Afknippen was ook geen optie, want mijn haar was het enige waardoor ik me nog een beetje mezelf voelde. In groep zes hebben mijn ouders me een tijdje van school gehaald. Ik wilde niet meer verder leven. Ik werd elke dag gepest en had geen vrienden. Toen ik terecht kwam bij het genderteam van het ziekenhuis, kreeg ik eindelijk weer een beetje hoop.”

Mijn coming out... “Was in groep acht. Ik zag er erg tegenop, maar uiteindelijk werd het best een leuke dag. De pesters hebben zelfs ‘sorry’ gezegd. Gelukkig toch nog een leuke afsluiting van de basisschooltijd. Sinds die dag draag ik meisjeskleren. Op mijn eerste verjaardag als Leonie vroeg ik alles wat ik altijd al wilde hebben: make-up, sieraden, meisjeskleding en een Barbie.”

Een nieuwe start... “Maakte ik op de middelbare school. Daar heb ik een spreekbeurt gehouden om 't uit te leggen. Er kwamen veel vragen, of ik ongesteld en zwanger kon worden. Over sommige dingen had ik zelf nog niet eens nagedacht. Volgend jaar mag ik beginnen met hormonen, dan krijg ik hopelijk borsten. Een paar jaar later wordt ‘dat ding’ weggehaald. Dan ben ik echt helemaal een meisje.”

Nu voel ik me... “Veel gelukkiger en zekerder van mezelf. Nog steeds is het niet altijd makkelijk en ik weet dat ik nog een lange weg te gaan heb. Maar daar zie ik niet tegenop... het zwaarste heb ik gehad.”

Moeder Mariëtte (44): “Leon vroeg al op zijn vijfde of hij vrouw kon worden. Wij accepteerden dat, de omgeving niet. Als een tigger verdedigde ik mijn kind, het deed zoveel pijn dat ik hem niet kon helpen. De dag van de ‘coming out’ zien we als een nieuwe geboorte. Leon werd Leonie en veranderde van een zielig hoopje in een mooie, vrolijke meid. Als moeder was het soms moeilijk, maar het geluk in haar ogen toen ze voor het eerst haar eigen Barbie kreeg, maakte alles goed.” □

Leonie (14)
Zij werd geboren als jongen, zit in de 2e klas van het vmbo, heeft een zus van 26, een broer van 15 en een zusje van 12.

‘Ik wilde niet meer verder leven’